

[Inge Krogh.]

ter stadslægens mening har oplysning umådelig betydning, og det kan jeg helt udslutte mig til.

Samtidig blev det sagt, at det ikke var så meget in at bruge hash, som det havde været tidligere. Tidligere var det sådan, at næsten alle skoleelever i hvert fald skulle prøve det, og dér tror jeg, at vi har en af forklaringerne på, at der er mindre tilgang af stiknarkomaner end tidligere. Jeg vil stadig holde fast ved, at hash er et farligt stof; der er kommet rapporter i den senere tid, bl. a. en Jamaica-rapport, som gør forsøg på helt at se bort fra alle de tidligere undersøgelser, der f. eks. har været refereret i det medicinske tidsskrift *The Lancet*. Der er mange fejkilder i denne Jamaica-rapport — jeg skal ikke komme nærmere ind på den — men der er bl. a. undersøgelser af arbejdsevnen hos folk, der har brugt marihuana gennem mange år, og hos en kontrolgruppe, men det er altid meget svært at vurdere arbejdsevnen hos mennesker, der ved at de bliver iagttaget. Der er også forskellige handicap hos den gruppe, der bruger marihuana, og det bliver så bortforklaret med, at de skyldes andre ting, og at de i den tid, de er på hospitalet, ikke får marihuana. Jeg ved, rapporten er meget udbredt, og at mange taler om den, f. eks. har den været i *Tænk*; derfor opfordrer jeg til at være kritisk over for den.

En københavnsk overlæge i psykiatri har på et møde udtalt, at han har kendt stofmisbrugere, som er blevet afvænnet, altså aftrappet; de var psykotiske, da man begyndte afvænningen, og psykosen forsvandt, efter at de var afvænnede, men psykosen vendte tilbage, blot ved at de røg en enkelt pipe hash. Jeg vil derfor absolut fastholde, at de forslag, som kristeligt folkeparti har haft fremme to gange her i tinget, om, at rigsadvokatens cirkulære, der gør besiddelsen af hash lovlig, bør ophæves, sådan at det følger loven, hvorefter det er forbudt at besidde hashish.

Der kan meget hurtigt ske forandringer i de stoffer, der findes på markedet. Sidste år opkøbte USA det råopium, der blev produceret i Tyrkiet, og det gjorde vel nok, at der kom mindre stof på markedet; det er ikke sket i år, og måske kan det føres hen til den uro, man har set på narkotikamarkedet; der

har været mord både i Holland og her, som måske kan tilskrives, at der nu er en konkurrence og derfor et større udbud af narkotika på markedet.

Hr. Erlendsson omfattede meget udførligt en undersøgelse, der var udført af dr. Groth fra statshospitalet i Glostrup. Den firdes i *Ugeskrift for Læger*, og jeg vil derfor blot indskrænke mig til igen at betone, hvor stor dødeligheden var i dette materiale. Den var blandt de ganske unge mænd 50 gange større end dødeligheden for unge af samme alder ude i samfundet og for de unge kvinder 90 gange større. I den samme artikel står i øvrigt, at dødsfald i New York er hyppigere på grund af metadon end på grund af heroin. Det viser altså, at metadon er et farligt stof, det er et narkotikum, som altså i høj grad har indpas på narkotikamarkedet, og det er meget vanskeligt at overholde den behandling, som Dole har givet udtryk for.

Hvordan skal man nu behandle det, og hvad gør man i vort samfund? Der er den udvej at give invalidepension, men det er en meget dårlig udvej, og det er vist alle enige om. Jeg ved, at i løbet af de sidste to år har 200 fået afslag på at få invalidepension, 35 er blevet bekræftet af ankestyrelsen, og 166 har fået det; men det er vel nok en dårlig udvej.

Der blev, da narkotikaproblemet blev stort her i landet, oprettet dag- og døgncentre i København, amtcentre ude i amterne, og to psykiatriske afdelinger blev udvidet. Hvad har dette nu kostet? I finansåret 1973-74 er der brugt ca. 150 mill. kr. Nu er det spændende at se, hvad revisionsdepartementet mener om dette; jeg må sige, at det er rystende, hvad der står om dette, bl. a. står der, at det er meget vanskeligt at afgøre, hvor mange stofmisbrugere der er blevet behandlet. Det må tyde på, at man har været meget lidt konsekvent i behandlingen, for skal man have noget ud af behandlingen af en stofmisbruger, må der ske en binding, et fortrolighedsforhold til den, der skal hjælpe. Faktisk kan man kun hjælpe dem ved at opbygge deres personlighed, og når man altså ikke kan opgive, hvor mange der er, ser det mærkeligt ud.

Man har i øvrigt destrueret nogle kartoteker, regnskaberne ser det mærkeligt ud med, og der er specielt ét punkt, som jeg vil frem-